

Arrest

nr. 95 805 van 24 januari 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 6 augustus 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 juli 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 november 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 december 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. VANDEVOORDE *loco* advocaat W. VANDEVOORDE en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart afkomstig te zijn uit Bagdad meerbepaald van Adhamiya, over de Irakese nationaliteit te beschikken en een soennitische moslim te zijn. U rondde in schooljaar 2004 – 2005 uw voorbereidingsjaar voor literatuurstudies af. U begon vervolgens op het instituut voor schone kunsten op de afdeling design aan uw eerste jaar. U rondde deze opleiding niet af omwille van de moord op één van uw vriendinnen. In 2006 huwde u met G.I.T. (CGVS: 12/11684B). U ging inwonen bij uw schoonouders. Enkele maanden na uw huwelijk kwamen uw ouders om het leven als gevolg van het sektarisch geweld dat Bagdad omstreeks die periode in haar greep hield. Vanaf 2008 werd uw echtgenoot werkzaam voor het Amerikaanse bedrijf Anham. In 2010 stopte hij met dit werk nadat hij

had vernomen dat bekend was geraakt dat hij voor een Amerikaanse onderneming werkte. Datzelfde jaar werd uw zoon G.T. geboren.

In februari 2011 werd er een dreigbrief in jullie woning achtergelaten waarin uw man met de dood werd bedreigd omwille van zijn werkzaamheden voor een Amerikaanse bedrijf. De dreigbrief was afkomstig van al Qaida in Irak (al Dawlat al Iraq al Islamiyya). Een week na het ontvangen van deze dreigbrief verhuisden jullie naar het huis van uw schoonouders dat eveneens in Adhamiya was gelegen. In mei 2011 toen u boodschappen ging doen met uw echtgenoot, ontplofte jullie auto net nadat uw echtgenoot deze had geparkeerd. Na dit incident keerde u samen met uw echtgenoot terug naar het huis van uw schoonouders in Adhamiya.

Op 3 november 2011 werd uw echtgenoot door mannen in militaire uniformen opgepakt. U had geen idee wie verantwoordelijk was voor de arrestatie van uw echtgenoot. Er werden omstreeks die periode meer mensen opgepakt in Adhamiya. Na de verdwijning van uw echtgenoot, richtte u zich samen met uw schoonvader tot de gemeenteraad van Adhamiya om een zoekactie naar uw echtgenoot te kunnen initiëren. U deed in uw omgeving eveneens navraag naar wat er met uw echtgenoot zou kunnen zijn gebeurd. U was evenwel bang dat ook uw zoon iets zou overkomen waardoor uw zoektocht eerder beperkt bleef. Twee maanden na de verdwijning van uw echtgenoot besloot u Irak te verlaten. U verliet meerbepaald op 26 januari 2012 Bagdad per vliegtuig. U reisde naar Istanboel van waaruit u verder doorreisde naar België. U kwam op 6 februari 2012 aan in België, alwaar u nog dezelfde dag aan de Belgische autoriteiten te kennen gaf, nood te hebben aan internationale bescherming. Na uw aankomst in België, meerbepaald op 28 april 2012 werd uw zoon Adam geboren te Verviers.

Ter ondersteuning van uw asielrelaas legt u de volgende documenten voor: origineel nationaliteitsbewijs, origineel identiteitskaart, origineel nationaliteitsbewijs zoon G.T., originele identiteitskaart zoon G.T., originele huwelijksakte, een kopie van het overlijdensakte van uw vader, een originele voedselrantsoenkaart, een originele dreigbrief, een origineel schoolcertificaat, originele aanbevelingsbrieven van uw echtgenoot voor zijn werk bij Anham en tenslotte een originele aangifte van verdwijning bij de gemeente raad van Adhamiya.

B. Motivering

Na uw gehoor bij het Commissariaat-generaal werd vastgesteld (CGVS) dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde een gegronde vrees vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie bestaat of een reëel risico op het lopen van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Er dient immers te worden vastgesteld dat u uw asielaanvraag baseert op de motieven zoals ingeroepen door uw echtgenoot. In hoofde van uw echtgenoot werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen daar er geen geloof kan worden gehecht aan de door hem vooropgestelde gegronde vrees voor vervolging noch aan het bestaan van een reëel risico op het lopen van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. We verwijzen hiervoor naar de omstandig gemotiveerde beslissing genomen in hoofde van uw echtgenoot.

[...]

Tot slot dient te worden opgemerkt dat ook de door u voorgelegde documenten niet van die aard zijn dat ze deze appreciatie zouden kunnen wijzigen. Uw identiteitskaart, nationaliteitsbewijs als ook deze van uw zoon, uw voedselrantsoenkaart, huwelijksakte en schoolcertificaat bevestigen immers uw identiteit en herkomst uit Bagdad als ook uw familiebanden die hier niet in twijfel worden getrokken. Voor wat betreft het document dat werd opgesteld door de gemeenteraad naar aanleiding van de verdwijning van uw echtgenoot dient te worden opgemerkt dat deze niet van die aard is om de aangetaste geloofwaardigheid met betrekking tot de door uw echtgenoot vooropgestelde vervolging vanwege al qaida te herstellen. Tot slot moet voor wat betreft de overlijdensakte van uw vader worden opgemerkt dat zijn overlijden losstaat van uw asielrelaas waardoor ook dit document niet van die aard is om bovenstaande appreciatie te wijzigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoekster haar aanvraag om erkenning als vluchteling of om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verbindt aan deze van haar ectgenoot, (G.I.T.). Zij roept geen eigen motieven in.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 95 804 van 24 januari 2013 de aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus en om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van (G.I.T.) verworpen.

In dit arrest wordt als volgt gemotiveerd:

"1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart afkomstig te zijn uit Bagdad meer bepaald van Adhamiya, over de Irakese nationaliteit te beschikken en een soennitische moslim te zijn. Na uw derde jaar secundair onderwijs, werd u werkzaam in de bouwsector. U werkte aanvankelijk als zelfstandig ondernemer. U legde elektriciteit aan in woningen. In 2006 huwde u met R.A.D.A. (CGVS: 12/11684). Vanaf 2008 ging u voor het Amerikaanse bedrijf Anham werken. U stond er onder andere in voor het onderhoud van de gebouwen op de Tadjibasis. In 2010 stopte u met dit werk omdat u had vernomen dat bekend was geraakt dat u werkte voor dit Amerikaanse bedrijf. Datzelfde jaar werd uw zoon G.T. geboren.

In februari 2011 vond u een dreigbrief in uw woning waarin u met de dood werd bedreigd omwille van uw werkzaamheden voor Anham. De dreigbrief was afkomstig van al Qaida in Irak (al Dawlat al Iraq al Islamiyya). Een week na het ontvangen van deze dreigbrief verhuisde u met uw vrouw en zoontje naar het huis van uw ouders dat eveneens in Adhamiya was gelegen. In de tussentijd zette u uw professionele activiteiten voort. In mei 2011 toen u boodschappen ging doen met uw vrouw, ontplofte uw auto nadat u deze had geparkeerd en een winkel was binnengelopen. Na dit incident keerde u samen met uw vrouw terug huiswaarts. Op 3 november 2011 werd u door een arrestatieteam van de nationale garde opgepakt. U werd op verschillende plekken vastgehouden waaronder op de Tadjibasis. U werd tijdens uw detentie gefolterd. U werd ervan beschuldigd deel te nemen aan terroristische activiteiten daar u zich samen met de Amerikanen tegen het Irakese volk zou hebben gekeerd. Na enkele maanden werd u voorgeleid voor een soort rechtbank. Opnieuw werd een aanklacht van betrokkenheid bij terrorisme uitgesproken. Een drietal dagen later werd u voorgeleid voor de correctionele rechtbank van Adhamiya. Nog diezelfde dag werd u vrijgelaten. Later vernam u dat uw familie geld zou hebben betaald om u vrij te krijgen.

Na uw vrijlating keerde u terug naar uw familie in Adhamiya. U verplaatste zich in die periode tussen uw ouderlijke woonst en de woning van uw broer omdat niemand mocht weten waar u verbleef. Van uw ouders had u vernomen dat uw echtgenote en uw zoontje inmiddels naar België waren gevlucht. U kon haar evenwel niet op de hoogte brengen van het feit dat u veilig was, daar u geen contactgegevens van haar had in België. U verliet Irak meer bepaald Bagdad op 14 maart 2012 om via Turkije op 23 maart 2012 in België aan te komen en nog diezelfde dag asielt te vragen bij de Belgische autoriteiten.

Op 28 april 2012 werd uw zoontje A. geboren te Verviers.

Ter ondersteuning van uw asielerelatie legt u de volgende documenten neer: uw originele identiteitskaart, uw origineel nationaliteitsbewijs, uw originele voedselrantsoenkaart, uw originele huwelijksakte, een eensluitend verklaard afschrift vonnis rechtbank van eerste aanleg van Adhamiya op 23 februari 2012, originele foto's van de aanslag op uw auto en tenslotte een originele dreigbrief.

B. Motivering

Na uw gehoor op 14 mei 2012 door het Commissariaat –generaal voor de Vluchtelingen en de staatlozen (CGVS), dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u in Irak een vervolging vreest in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico loopt op

ernstige schade zoals bedoeld in de zin van artikel 48/4, §2 a en b van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 en wel om de volgende redenen.

U verklaart vervolging te vrezen vanwege extremistische groeperingen meer bepaald van al Qaida enerzijds omwille van uw werkzaamheden voor de Amerikaanse onderneming Anham en anderzijds vanwege de Irakese autoriteit omwille van uw soennitische achtergrond en uw betrokkenheid bij terroristische activiteiten.

Vooreerst dient met betrekking tot de door u vooropgestelde vrees vanwege al Qaida volgende opmerkingen te worden gemaakt. Zo kunnen er de nodige vraagtekens worden geplaatst bij uw bewering als zou u werkzaam zijn geweest voor Anham op de Tadjibasis. U legt aanbevelingsattesten voor van het Amerikaanse leger waarin u wordt geprezen voor uw bijdrage als automechanicus aan het M114 programma. In het kader van dit programma, dat zich als doel stelde de Irakese veiligheidsdiensten te versterken, werden door technische en uiterlijke aanpassingen onder meer duizenden terreinwagens HMMWV's geïntegreerd in het Irakese leger. U gevraagd hoe u als elektricien ingezet kon worden als automechanicus, stelde u dat u instond voor het onderhoud van woningen en gebouwen. U vervolgens gevraagd of u ook aan HMMWV's heeft gewerkt, antwoordde u vervolgens dat u dit enkel in de begin fase zou hebben gedaan maar dat u nadien andere taken kreeg toegewezen. U verder doorgevraagd wat er met die HMMWV's gebeurde, verzuimt u antwoord te geven. U herhaalt dat u werd ingeschakeld voor het onderhoud van de gebouwen van de Tadjibasis (CGVS, p. 7). U nogmaals de vraag gesteld wat precies uw taak was bij de reconversie van de HMMWV's, past u uw verklaring aan en betoogde u nooit te hebben gezegd dat u aan HMMWV's heeft moeten werken (CGVS, p. 7). Er kan dan ook worden geconstateerd dat u terzake onsamenhangende verklaringen heeft afgelegd. Daarenboven strookt het gegeven dat u verklaarde nooit aan HMMWV's te hebben gewerkt, niet met de door u neergelegde aanbevelingsattesten waar duidelijk in staat vermeld dat u als automechanicus participeerde in het M114 programma. U met deze incoherentie geconfronteerd, stelt u dat iedereen een dergelijke aanbevelingsbrief kreeg (CGVS, p. 8). Deze uitleg overtuigt niet, waardoor u nalaat voorliggende inconsistentie verder uit te klaren waardoor er kan worden getwijfeld aan uw verklaringen te hebben gewerkt voor Anham.

Evenmin overtuigt u op basis van de door u vooropgestelde vervolgingsfeiten dat u daadwerkelijk in de negatieve belangstelling zou staan van al Qaida. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat het hoogst opmerkelijk is dat u nadat u de dreigbrief in uw woning had aangetroffen, nog gedurende een week uw spullen uit uw woning hebt verhuisd naar de woning van uw ouders in Adhamiya (CGVS, p. 12 -13). Gezien al Qaida wist waar u woonde - ze lieten immers de dreigbrief achter in uw huis - moet het voor hen niet al te moeilijk zijn geweest te achterhalen dat u bij uw ouders die in dezelfde wijk als u woonachtig waren, een nieuw onderkomen had gezocht. U geconfronteerd met de vraag waarom u, rekening houdende met het feit dat uw bedreigers konden weten waar u woonde, u toch bij uw ouders bleef, stelde u geen andere plek te hebben om naar toe te gaan (CGVS, p. 13- 15). Deze uitleg is weinig overtuigend in het licht van de bedreigingen die aan uw adres werden geuit. Bovendien had u een zus die woonachtig was in Harathiya (CGVS, p. 15). Uw verklaring als zou u daar niet naar toe kunnen gaan omdat het voor een man een schande is om bij zijn zus in te gaan wonen (CGVS, p. 15), strookt evenmin met de vrees die u stelt te koesteren.

Daarenboven kan worden betoogd dat indien al Qaida het daadwerkelijk op u had gemunt, het hoogst opmerkelijk is te moeten constateren dat zij u op geen enkel moment bij uw ouders hebben opgezocht, maar dat zij enkele maanden na de dreigbrief u en uw vrouw om het leven trachtten te brengen middels een autobom (CGVS, p. 11). Indien al Qaida u effectief naar het leven stond, had het toch in de lijn der verwachtingen gelegen, dat zij op een efficiëntere wijze zouden toeslaan. Zoals reeds gesteld: zij konden weten dat u bij uw ouders verbleef. Daarenboven leidde u geen ondergedoken bestaan. Zo begaf u zich ook na de dreigbrief nog naar uw werk (CGVS, p. 13). Gezien de efficiëntie waarmee Al Qaida in Irak doorgaans haar aanslagen uitvoert, getuigt de door u geschetste gang van zaken dan ook van een laag realiteitsgehalte. Volledigheidshalve dient hierbij te worden aangestipt dat u sedert het incident met uw auto in mei 2011 ongemoeid werd gelaten door al Qaida, ofschoon u nog tenminste tot november 2011 permanent in Adhamiya woonachtig bent geweest (CGVS, p. 15). Op basis van bovenstaande kan dan ook worden betoogd dat u niet overtuigt dat er in uw hoofde sprake zou zijn van een gegronde vrees voor vervolging door al Qaida.

Met betrekking tot de door u vooropgestelde vervolging vanwege de Irakese autoriteiten dienen de volgende vaststellingen te worden gemaakt. Vooreerst dient te worden aangestipt dat het bijzonder opmerkelijk is dat uw echtgenote, zwanger zijnde van jullie tweede kind, niet op de hoogte werd

gebracht noch van het feit dat u door de Irakese autoriteiten werd vastgehouden, noch van het feit dat u op 23 februari 2012 in vrijheid werd gesteld. Uw echtgenote verklaarde immers tijdens haar gehoor op 22 maart 2012, geen idee te hebben door wie u werd ontvoerd/gearresteerd noch maakte zij melding van het feit dat u inmiddels in vrijheid werd gesteld (CGVS 12/11684, p. 12). U gevraagd waarom uw echtgenote niet door uw familie hiervan op de hoogte werd gebracht, te meer gezien haar toestand, kan u hierop geen antwoord geven. U verklaarde zich niet met deze vragen bezig te houden daar uw gedachte de hele tijd bij haar waren (CGVS, p. 20). Deze uitleg is toch bijzonder merkwaardig te noemen, temeer daar u zelf ook heeft nagelaten uw echtgenote onmiddellijk te contacteren na uw vrijlating. U stelde haar niet te hebben kunnen contacteren omdat u geen contactgegevens had (CGVS, p. 20). Deze uitleg overtuigt geenszins. Ofschoon uw echtgenote geen contact onderhield met uw familie omwille van redenen die u noch uw echtgenote nader uitklaren (CGVS, p. 20; CGVS 12/11684, p. 7), stond zij wel in contact met haar tante. Uw echtgenote verklaarde dat zij elkaar regelmatig telefoneerden(CGVS 12/11684, p. 10). Uw familie was van dit gegeven op de hoogte daar haar tante documenten bij uw ouders had opgehaald om deze aan uw echtgenote door te sturen (CGVS 12/11684, p. 10 – p; 11). In die zin is uw argument, als zou u in de onmogelijkheid verkeren, contactgegevens van uw echtgenote te achterhalen, geenszins overtuigend. U kon immers via deze tante uw echtgenote contacteren. Het feit dat u heeft nagelaten uw hoog zwangere echtgenote en uw zoontje te contacteren na uw vrijlating, is dermate ongeloofwaardig, dat ernstig getwijfeld kan worden aan de waarachtigheid van de door u opgeworpen arrestatie en detentie vanwege de Irakese autoriteiten.

Voorts dient eveneens te worden opgemerkt dat moeilijk valt in te zien waarom de Irakese autoriteiten u zouden arresteren op verdenking van terroristische activiteiten. U verklaarde immers niet politiek actief te zijn of familieleden te hebben in vooraanstaande posities. Bovendien stelde u dat u noch uw familie een Baath verleden hebben (CGVS, p. 8-9). Uit informatie waarover het CGVS beschikt en die werd toegevoegd aan het administratieve dossier blijkt dat de Irakese eerste minister Nour al Maliki met de arrestatie van een 300tal voormalige Ba'athisten omstreeks 27 oktober 2011, voornamelijk zou hebben gepoogd zijn eigen machtspositie te bestendigen, door oud Ba'athisten die een actieve rol speelden in het Irakese staatsbestel middels arrestaties monddood te maken. U voldoet niet aan bovengeschetst politiek profiel. U gevraagd waarom u werd opgepakt, verklaarde u niet te weten welke de achterliggende motieven zijn maar stelt u dat het mogelijk te maken heeft met het feit dat u soenniet bent (CGVS, p. 19). Indien u al werd gepercipieerd als een soennitische Baathist, quod non, is het bevreemdend te moeten vaststellen dat u vervolgens zou zijn gedwongen om te bekennen dat u aanslagen tegen het Irakese volk zou beramen met behulp van het Amerikaanse leger (CGVS, p. 16). Van enige alliantie tussen oud- Baathisten en het Amerikaanse leger is hoe dan ook op geen moment sprake geweest. U maakt dan ook op geen enkele manier aannemelijk waarom de Irakese autoriteiten net u verdenken van terroristische activiteiten.

Verder is het opmerkelijk te moeten vaststellen dat u, ofschoon u verklaarde door tussenkomst van uw familie vrij te zijn gepleit van enige betrokkenheid bij terroristische activiteiten, u geen idee heeft hoe dit in zijn werk is gegaan. U weet zelfs niet hoe uw familie heeft kunnen achterhalen waar u gevangen zat (CGVS, p. 20). U weet wel dat er smeergeld zou zijn betaald (CGVS, p.18 - 19). U gevraagd dit aspect nader te belichten, stelde u dat uw broer u had opgedragen er met niemand over te praten zolang u nog in Irak verbleef (CGVS, p.18- 19). Na uw vertrek uit Irak heeft u echter evenmin de moeite genomen om te achterhalen wat er nu precies is gebeurd. U verklaarde moe te zijn geworden van het denken en piekeren (CGVS, p. 20). Het feit dat u een dergelijke desinteresse aan de dag legt voor de wijze waarop uw familie uw vrijlating heeft kunnen bewerkstelligen, na een detentieperiode die gepaard ging met vernedering en marteling, doet verder afbreuk aan uw geloofwaardigheid ter zake.

Tot slot moet worden opgemerkt dat u inconsistente verklaringen heeft afgelegd met betrekking tot de door u neergelegde gerechtelijke veroordeling. U gevraagd of de neergelegde versie een origineel betreft, verklaarde u dat het om een conform origineel ging. Wanneer u ter bevestiging werd gevraagd of het hier om een eensluidend afschrift ging, stelde u dat het document origineel werd afgestempeld. U gevraagd waar bijgevolg de originele stempels op het document zijn gezet, gezien de aanwezige stempels duidelijk ingescand zijn, paste u uw antwoord aan en stelde u dat het hier een gewoon afschrift zou betreffen (CGVS, p. 19). Uit de vertaling van de stempels blijkt echter dat het hier wel om een eensluidend afschrift zou gaan (CGVS, p. 19). Uw inconsistente verklaringen terzake als ook het feit dat de stempels op het vonnis duidelijk zijn ingescand, maar wel origineel zijn gedagtekend, maakt dat er ernstig kan worden getwijfeld aan de authenticiteit van het voorgelegde document. Ook dit gegeven doet andermaal afbreuk aan de waarachtigheid van de door u vooropgestelde vervolging vanwege de Irakese autoriteit en ondermijnt bovenal uw algehele geloofwaardigheid.

Uit wat voortvloeit, kan bijgevolg niet worden besloten dat u een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van de Conventie van Genève, noch een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals begrepen onder de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van art. 48/4, §2, a en b.

De door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze deze appreciatie zouden kunnen wijzigen. Uw identiteitskaart, nationaliteitsbewijs, voedselrantsoenkaart en huwelijksakte bevestigen immers uw identiteit en herkomst uit Bagdad als ook uw familiebanden die hier niet in twijfel worden getrokken. Met betrekking tot de aanbevelingsattesten van het Amerikaanse leger, als ook het gerechtelijke vonnis, dient te worden verwezen naar bovenstaande uiteengezette redenering. Voor wat betreft de dreigbrief dient te worden opgemerkt dat deze niet van die aard is om de aangetaste geloofwaardigheid met betrekking tot de door u vooropgestelde vervolging vanwege al Qaida te herstellen. Dit geldt ook voor de door u neergelegde foto's van uw auto waarop er een aanslag zou zijn gepleegd. Bijkomend dient hierbij de opmerking te worden gemaakt dat op geen enkele manier is aangetoond dat dit effectief uw auto zou zijn. Evenmin zeggen voorgelegde foto's iets over de omstandigheden of de oorzaak van de ontploffing.

Naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie, dient te worden onderzocht of u een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet loopt en u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Bagdad in Centraal-Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in Bagdad te worden beoordeeld. De veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad wordt continu opgevolgd. Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt enerzijds dat de veiligheidssituatie de voorbije jaren merkbaar verbeterd is en anderzijds dat het voorkomend geweld in regel eerder gericht wordt tegen bepaalde groepen. Bij zware bomaanslagen werden vooral de Amerikaanse (tot einde 2011) en de Iraakse veiligheidstroepen en overheid geviséerd. Ook de sjiietische pelgrims en religieuze minderheden werden slachtoffer van doelgerichte aanslagen. Het doelgericht geweld tegen bepaalde individuen richtte zich op hogere profielen nl. politieke leiders, overheidsambtenaren van hoge rang, rechters en leiders van de Iraakse veiligheidsdiensten (zie bijgevoegde SRB De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak- Bagdad dd. 5 januari 2012).

De algemene veiligheidssituatie in Irak is verbeterd en de daling van het aantal burgerslachtoffers, een trend die zich vooral heel duidelijk vanaf mei 2008 aftekende, bleef doorgaan in 2009 en in 2010. In 2011 stagneerde de situatie.

De laatste Amerikaanse troepen hebben op 18 december 2011 het Iraaks grondgebied verlaten. Sinds het vertrek van deze Amerikaanse troepen werden oa. in Bagdad enkele zware aanslagen gepleegd. Deze aanslagen volgen in regel hetzelfde patroon als voorheen en zijn in regel ook eerder gericht van aard. Bij uitzondering werden enkele recente aanslagen ook willekeurig op burgers gepleegd doch dit doet geenszins afbreuk aan de actuele vaststelling dat het geweld in regel gericht wordt tegen bepaalde specifieke groepen en individuen. Actueel zijn er dan ook geen redenen om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Bagdad subsidiaire bescherming toe te kennen.

Hoewel de veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad nog steeds problematisch is, is er actueel geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Irak en meer bepaald in Bagdad dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid in Bagdad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, §2,c) van de vreemdelingenwet.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad blijkt dat er zware aanslagen worden gepleegd doch dit is geen situatie van "open combat". De veiligheidssituatie is reeds enkele jaren verbeterd en er is een afname van het geweld in de stad. Bagdad lijdt wel onder de aanslagen die in regel worden gericht tegen bepaalde risicogroepen oa. leger, politie, ambtenaren, christenen, sjiietische pelgrims en leden van de Sahwa. Er wordt echter actueel geen melding gemaakt van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheidstroepen anderzijds. Het geweld in Bagdad is niet aanhoudend en de impact ervan op het leven van de gewone Iraakse burger is eerder beperkt.

Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen (Duitsland, het Verenigd Koninkrijk, Zweden, Denemarken, Nederland) blijkt overigens dat ze actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen.

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in de stad Baghdad, vanwaar u verklaart afkomstig te zijn.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit Baghdad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Baghdad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet gelezen in samenhang met artikel 1 van de Conventie van Genève van 28 juli 1951. Het middel luidt als volgt :

“Eerste onderdeel - De CGVS stelt ten onrechte dat het asielrelaas van verzoeker ongeloofwaardig zou zijn en tegenstrijdigheden zou bevatten

Het blijkt duidelijk en ontegensprekelijk uit het asielrelaas van verzoeker dat zijn problemen in het land van herkomst hun oorsprong vinden in zijn werkzaamheden voor Anham, waarvoor hij wordt vervolgd door leden van Al Qaida. Aangezien Al Qaida nog steeds over een sterke aanwezigheid en invloed beschikt, is er geen reden om aan te nemen dat verzoeker geen gegronde reden voor vrees dient te hebben bij een terugkeer naar Irak.

Het CGVS herneemt in de motivering van de bestreden beslissing de feitelijke uiteenzetting van Verzoeker, en volstaat met de vermelding dat dit ongeloofwaardig overkomt. Verzoeker merkt op dat onder druk van emotionele en andere omstandigheden het niet aan verzoeker kan worden verweten niet alle gebeurtenissen perfect te kunnen herinneren en deze perfect in de tijd te kunnen situeren. Zo heeft verzoeker te lijden gehad onder lange periodes van mentale druk vanwege de vervolging in zijn land van herkomst. Het CGVS houdt hiermee geen rekening en toetst het gedrag van de personen in het asielrelaas van Verzoeker aan dat van rationeel handelende personen. De context is in casu echter compleet anders, zodat de geloofwaardigheid van het asielrelaas van verzoeker overeind blijft en het gedrag van verzoeker in het bijzonder niet kan worden afgedaan door het CGVS als ongeloofwaardig.

De politie in Irak is niet in staat om op een normale manier te functioneren, onder meer omwille van een gebrekkige organisatie en een weide verspreiding van corruptie in alle geledingen van het politieapparaat. Verzoeker kan bijgevolg onvoldoende rekenen op een neutrale en gedreven behandeling van zijn problemen. Van verzoeker kan bovendien niet worden verwacht dat hij wacht tot de situatie opnieuw escaleert en hij wordt opgepakt door de politie, een gegronde vrees voor vervolging volstaat om in aanmerking te komen voor erkenning als vluchteling.

Verzoeker wist tijdens het gehoor op het CGVS een groot aantal details te verstrekken betreffende de problemen die aan de basis lagen van zijn asielrelaas. Dat verzoeker niet alle vragen tot in het kleinste detail wist te verstrekken impliceert niet dat het asielrelaas van verzoeker als zodanig als ongeloofwaardig dient te worden beschouwd. Bovendien komt het asielrelaas van verzoeker als duidelijk doorleefd naar voren.

Tweede onderdeel - Het CGVS stelt ten onrechte dat verzoeker onvoldoende informatie zou hebben aangedragen tot ondersteuning van zijn asielrelaas

Verzoeker wist tijdens het gehoor op het CGVS een groot aantal details te verstrekken betreffende de problemen die aan de basis lagen van zijn vertrek uit Irak. Dat verzoeker niet alle vragen tot in het kleinste detail wist te verstrekken impliceert niet dat het asielrelaas van verzoeker als zodanig als

ongeloofwaardig dient te worden beschouwd. Bovendien komt het asielrelaas van verzoeker als duidelijk doorleefd naar voren.

Verzoeker heeft alle redelijke inspanningen geleverd om documenten aan te brengen tot ondersteuning van zijn asielrelaas, en het CGVS dient naast de neergelegde documenten de asielaanvraag van verzoeker ook te beoordelen in het licht van zijn afgelegde verklaringen voor het CGVS. Het asielrelaas van verzoeker is in zijn geheel bekeken coherent, plausibel en stemt overeen met feiten die welbekend zijn over het land van oorsprong, zodat het asielrelaas van verzoeker geloofwaardig is en blijft. Bijgevolg is het niet up-to-date zijn van alle schriftelijke stukken van het dossier van verzoeker geen valabel argument om de asielaanvraag te verwerpen. Zelfs zonder documenten moet het mogelijk zijn om op basis van de mondelinge verklaringen te worden erkend.

Het blijkt duidelijk en ontegensprekelijk uit het asielrelaas van verzoeker dat zijn problemen in het land van herkomst hun oorsprong vinden in zijn werkzaamheden voor Anham, waarvoor hij wordt vervolgd door leden van Al Qaida. Aangezien Al Qaida nog steeds over een sterke aanwezigheid en invloed beschikt, is er geen reden om aan te nemen dat verzoeker geen gegronde reden voor vrees dient te hebben bij een terugkeer naar Irak.

Het asielrelaas van verzoeker is in zijn geheel bekeken coherent, plausibel en stemt overeen met feiten die welbekend zijn over het land van oorsprong, zodat het asielrelaas van verzoeker geloofwaardig is en blijft."

2.1.2. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij uitgebreid en op grond van zeer pertinente motieven die de kern van het asielrelaas betreffen en die steun vinden in de stukken van het administratief dossier genoegzaam tot de bevinding is gekomen dat het relaas van verzoeker, en de problemen die hij vrees, enerzijds voor Al Qaida en anderzijds voor de autoriteiten in zijn land van herkomst, niet geloofwaardig zijn. Niettegenstaande het in die optiek aan verzoeker toekomt de bevindingen van de verwerende partij met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, stelt de Raad vast dat verzoeker desbetreffend in gebreke blijft.

De Raad stelt immers vast dat een herhaling van de voornaamste elementen van het relaas niet volstaan om het oordeel van de verwerende partij te ondermijnen en, verder, dat verzoekers grieven vaag zijn en algemeen, dat hij niet duidelijk maakt tegen welke motieven ze precies zijn gericht en alludeert op het aanwezig zijn van motieven in de bestreden beslissing die er niet in te lezen staan. In de mate dat uit de uiteenzetting zou kunnen worden afgeleid dat verzoeker op algemene wijze wil stellen dat zijn mentale staat hem ervan zou hebben weerhouden volwaardige verklaringen af te leggen, dient te worden vastgesteld dat hij geen enkel bewijskrachtig gegeven bijbrengt dat dit standpunt zou ondersteunen. Immers ligt geen enkel medisch attest voor waaruit zou kunnen worden afgeleid dat verzoeker zijn asielrelaas niet zou kunnen te berde brengen zoals dat normaliter van een asielzoeker wordt verwacht, met name coherent en gedetailleerd en op een manier die geen afbreuk doet aan de geloofwaardigheid.

Wat de door hem voorgelegde documenten betreft, zijn argument dat het niet up-to-date zijn van alle stukken geen valabel argument kan zijn om de asielaanvraag te verwerpen, dient erop te worden gewezen dat in de bestreden beslissing nergens melding wordt gemaakt van het niet up-to-date zijn van stukken. Wél wordt erop gewezen dat het enerzijds stukken betreft die betrekking hebben op niet-betwiste gegevens en, anderzijds, dat ook de overige documenten verzoekers problemen niet kunnen aantonen om de in de beslissing vermelde redenen. Ook nu stelt de Raad vast dat verzoeker zich niet de moeite getroost om de beoordeling van de documenten met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, net zomin als hij dat doet voor wat betreft de beoordeling van zijn verklaringen door de verwerende partij. Derhalve kan verzoeker bezwaarlijk staande houden dat zijn asielrelaas in zijn geheel bekeken coherent, plausibel en overeenstemmend is met de feiten.

Verzoeker legt ter zitting een aantal foto's voor en een print van de website van, naar zijn zeggen, de Anham-website. Zelfs indien uit deze documenten zou kunnen worden afgeleid dat verzoeker tewerkgesteld was bij het voormelde bedrijf, volstaat dit uiteraard niet om zijn vervolgingsvrees aannemelijk te maken. Immers kan niet worden voorbijgegaan aan het feit dat, zoals dat reeds in de bestreden beslissing werd gesteld, het volstrekt niet aannemelijk is dat verzoeker nadat hij een dreigbrief zou hebben ontvangen van Al Qaida op zijn eigen adres nog gedurende een week zijn spullen verhuisde naar de woning van zijn ouders, die in dezelfde wijk woonden, zodat het niet moeilijk zou moeten geweest zijn voor zijn belagers om hem daar terug te vinden en verzoekers houding in het licht van de bedreigingen verre van plausibel is, temeer nu hij nog een zus had die elders woonde en hij geen valabel argument kon geven om welke reden hij zich niet bij zijn zus zou hebben verscholen. Daarbij komt nog dat verzoeker, eens ingetrokken bij zijn ouders, geenszins een ondergedoken bestaan

leidde en zich ook na het ontvangen van de dreigbrief naar zijn werk begaf, dat Al Qaida verzoeker niet heeft opgezocht bij zijn ouders maar hem en zijn vrouw zouden hebben getracht om te brengen met een autobom enkele maanden na de dreigbrief en dat dit evenmin aannemelijk is in de hiervoor geschetste context en het niet-betwiste gegeven in de bestreden beslissing dat Al Qaida haar aanslagen met de nodige efficiënte uitvoert. Bovendien werd verzoeker sedert de autobom in mei 2011 ongemoeid gelaten hoewel hij tenminste tot november 2011 permanent in dezelfde wijk bleef wonen. Al deze elementen maken dat een vervolging door Al Qaida omwille van verzoekers tewerkstelling bij Anham, zo die al zou zijn aangetoond, volstrekt niet aannemelijk is.

Aangezien met zijn eerste middel verzoeker er niet in slaagt om de beoordeling van het asielrelaas als zijnde ongeloofwaardig te ontwrichten en verzoeker dus om die reden niet heeft aangetoond een gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin te hebben, is de verwijzing naar het gebrek aan bescherming van de autoriteiten in zijn land van herkomst, als zijnde één van de voorwaarden tot het bekomen van internationale bescherming, niet dienstig.

2.1.3. Het eerste middel kan niet worden aangenomen.

2.2.1. Een tweede middel wordt afgeleid uit de schending van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Het luidt als volgt :

"Verzoeker is afkomstig uit Irak en heeft bij indiening van zijn aanvraag tot asiel uitdrukkelijk verklaard dat zijn leven in gevaar is.

Het statuut van subsidiaire bescherming werd ingevoerd door de zogenaamde "kwalificatierichtlijn", Richtlijn 2004/83. De criteria voor toekenning van het statuut werden overgenomen in art. 48/4 en 48/5 van de Vreemdelingenwet.

Voorwaarden voor de toekenning van de subsidiaire bescherming naar Belgisch recht zijn (artikel 48/4 §1 Vreemdelingenwet):

De vreemdeling komt niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking en kan geen beroep doen op art. 9 ter Vreemdelingenwet;

Er moeten zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade, en hij zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen, en dat hij niet onder de uitsluitingsgronden valt.

De term "reëel risico" dient te worden gebruikt naar analogie van de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van art. 3 EVRM.

Wanneer er sprake is van een gegronde vrees voor ernstige schade om een niet in het Verdrag van Genève genoemde reden (en wanneer de gegronde vrees voor ernstige schade geen situatie betreft die valt onder toepassing van de bijzondere procedure in artikel 9 ter Vreemdelingenwet) wordt de verzoeker geacht anderszins internationale bescherming nodig te hebben en zal hem de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend.

Ernstige schade bestaat uit (art. 48/4 §2 Vreemdelingenwet):

Doodstraf of executie;

Foltering of onmenselijke en vernederende behandeling of bestraffing van verzoeker in zijn land van herkomst;

Ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Er dient rekening te worden gehouden met de algemene omstandigheden in het land en met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen (art. 48/5 § 3 Vreemdelingenwet).

Recente rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen benadrukt dat het voldoende is aan te tonen dat de algemene situatie bedreigend is voor de gehele bevolking van een land, dat het niet noodzakelijk is dat er een groot aantal burgerslachtoffers vallen vooraleer er subsidiaire bescherming kan worden toegekend, en dat zelfs een klein risico voldoende is om te komen tot een mogelijke schending.

Voortdurende schendingen van mensenrechten zijn in Irak trieste realiteit, en de lokale autoriteiten zijn niet bij machte op te treden tegen de gewapende conflicten en aanslagen, waarvan ook de burgerbevolking het slachtoffer is. Uitwijken naar een andere regio binnen Irak is evenmin een optie aangezien het land op politiek en militair vlak onstabiel is. Deze situatie blijft tot op de dag van vandaag voortduren en is een algemeen bekend gegeven zodat ook de commissaris-generaal hiervan op de hoogte dient te zijn.

Ter illustratie haalt verzoeker de volgende internetartikelen aan van Amnesty International waar de actuele situatie in Irak gedetailleerd wordt beschreven:

"IRAQ

(-)

ABUSES BY ARMED GROUPS

Armed groups opposed to the government and the presence of US forces committed gross human rights abuses, including kidnapping, torture and murder. They carried out suicide bombings in public places and other large-scale indiscriminate attacks against civilians, and assassinated individuals. Many attacks were carried out by al-Qa'ida in Iraq, two of whose leaders were killed in April in a raid by US and Iraqi forces, and its allies among Sunni armed groups.

In October, it was reported that many former members of Awakening Councils, Sunni militia recruited to assist US forces fighting al-Qa'ida in Iraq, had gone over to al-Qa'ida under threat and out of disillusion with what they saw as their abandonment by the USF-I.

Shi'a militia, in particular members of 'Asa'ib Ahl al-Haq (the League of the Righteous), a Mahdi Army splinter group, also committed gross human rights abuses, including kidnapping and murder.

Many victims of attacks were civilians, including members of ethnic and religious minorities, local authority officials, lawyers and judges, journalists and other professionals. Women and children were among those killed.

(...)

DETENTION WITHOUT TRIAL

Thousands of people continued to be held without charge or trial. Some were held by the USF- I and transferred to Iraqi custody by mid-July, when the last US-run prison, Camp Cropper, was handed to Iraqi control. Many detainees had no access to lawyers and their families, and some were held in secret prisons operated by the Ministries of Interior and Defence where torture and other ill-treatment were rife. Most detainees were Sunni Muslims suspected of supporting Sunni armed groups. Many had been held for several years.

(-)

TORTURE AND OTHER ILL-TREATMENT

Torture and other ill-treatment of detainees were rife in Iraqi prisons, especially those controlled by the Ministries of Defence and Interior. Detainees were beaten with cables and hosepipes, suspended by their limbs for long periods, given electric shocks, had their limbs broken, were asphyxiated with plastic bags, and raped or threatened with rape. Torture was used to extract information from detainees and "confessions" that could be used as evidence against them in court. USF-I secret files published by the Wikileaks organization in October showed that US soldiers had many times reported evidence of torture by Iraqi security forces to their superiors up to the end of 2009; such reporting apparently did not prompt investigations.

(...)

DEATHS IN CUSTODY

Several detainees died in custody possibly as a result of torture or other ill-treatment.

(...)

HUMAN RIGHTS VIOLATIONS BY US FORCES

US forces in Iraq committed serious human rights violations, including killings of civilians

(...)

DEATH PENALTY

At least 279 people were sentenced to death and at least 1,300 prisoners were said to be on death row, although the authorities generally did not disclose information about the death penalty. One execution was made public, but it appeared that the total number of executions was considerably higher.

Most death sentences were passed by the Central Criminal Court of Iraq against defendants convicted of involvement in armed attacks. Trials consistently failed to satisfy international standards for fair trial; defendants frequently alleged that they had been forced to sign "confessions" under torture or other duress while held incommunicado in pre-trial detention and were unable to choose their own defence lawyers. Death sentences were also passed by the SICT. "

BRON: AMNESTY INTERNATIONAL - ANNUAL REPORT 2011 - IRAQ
<http://www.amnesty.org/en/region/iraq/report-2011>

Uit het bovenstaande blijkt duidelijk en ontegensprekelijk dat wanneer verzoeker zou terugkeren naar Irak er een reëel risico is van ernstige schade en hij zich niet onder debescherming van de lokale autoriteiten kan, of wegens dat risico, wil stellen. Bijgevolg dient de vraag van verzoeker tot subsidiaire bescherming gegrond te worden verklaard, en minstens in overweging te worden genomen."

2.2.2. Een derde middel is geput uit de schending van artikel 3 van het EVRM en wordt als volgt geadstrueerd:

“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen overeenkomstig art. 3 EVRM.

België mag dan al, overeenkomstig vaststaande beginstelen van internationaal recht, het recht hebben de toegang, het verblijf en de verwijdering van vreemdelingen te regelen en deze regelgeving toe te passen, zij dient daarbij in al haar nationale beslissingen en daden de verdragsbepalingen, inclusief art. 3 EVRM, te respecteren.

Overeenkomstig art. 3 EVRM mag niemand worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Deze bepaling behelst één van de meest fundamentele waarden van de democratische samenleving.

Art. 3 EVRM verbiedt drie verschillende zaken, nl. folteringen, onmenselijke behandelingen of straffen, en vernederende behandelingen of straffen. Deze drie begrippen mogen dan al een eigen, afzonderlijke betekenis hebben, zij zijn nog steeds in één verbodsbepalingen opgenomen. Dit impliceert dat art. 3 EVRM is geschonden vanaf het ogenblik dat men tot de conclusie komt dat er sprake is van een vernederende behandeling (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK, Handboek EVRM, Antwerpen, Intersentia, 2004, 130).

Er kan sprake zijn van een onmenselijke behandeling indien het een ernstige vorm van lijden betreft. De mishandeling dient een minimumdrempel te overstijgen. Daarbij kan het zowel gaan om puur lichamelijke letsels als ernstige psychische en psychologische moeilijkheden. Ook een loutere bedreiging met handelingen die in strijd zijn met art. 3 EVRM kan, indien de bedreiging voldoende echt en onmiddellijk is, een onmenselijke behandeling uitmaken (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK, Handboek EVRM, Antwerpen, Intersentia, 2004, 138).

Opdat een behandeling of straf binnen het toepassingsgebied van art. 3 EVRM zou vallen, moet de behandeling of straf een minimale graad van ernst bezitten. Deze minimumdrempel is evenwel variabel en hangt af van de concrete omstandigheden van de zaak, d.i. de duur en de wijze van uitvoering van de straf of de behandeling, de fysieke en geestelijke gevolgen, de leeftijd, het geslacht en de gezondheidstoestand van het slachtoffer (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK, Handboek EVRM, Antwerpen, Intersentia, 2004, 130). Bovendien dient art. 3 EVRM te worden geïnterpreteerd in het licht van de “actuele levensomstandigheden” (J. VAN DE LANOTTE en Y. HAECK, Handboek EVRM, Antwerpen, Intersentia, 2004, 131).

Voortdurende schendingen van mensenrechten zijn in Irak trieste realiteit, en de lokale autoriteiten zijn niet bij machte op te treden tegen de gewapende conflicten en aanslagen, waarvan ook de burgerbevolking het slachtoffer is. Uitwijken naar een andere regio binnen Irak is evenmin een optie aangezien het land op politiek en militair vlak onstabiel is. Deze situatie blijft tot op de dag van vandaag voortduren en is een algemeen bekend gegeven zodat ook de commissaris-generaal hiervan op de hoogte dient te zijn.

Door afwijzing van de asielaanvraag van verzoeker wordt hij de facto gedwongen het Belgisch grondgebied te verlaten, waardoor hij zich zou blootstellen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen in Irak. Hierdoor wordt art. 3 EVRM geschonden.”

2.2.3. Beide middelen worden, gelet op hun onderlinge samenhang, samen beoordeeld.

2.2.4. Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van de Vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemt artikel 3 EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b) van voormelde wet van 15 december 1980. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De wetgever inspireerde zich voor artikel 48/4, § 2, b) op artikel 3 EVRM (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, 86). Bijgevolg kan voor de interpretatie van artikel 48/4 § 2, b) nuttig worden verwezen naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) betreffende artikel 3 EVRM. Algemeen kan worden gesteld dat ook het Hof het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626).

Van ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, zoals opgenomen in de definitie van de subsidiaire bescherming uit artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet, kan derhalve, met verwijzing naar de rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 EVRM slechts gewag worden gemaakt indien de slechte behandeling een "minimum level of severity" bereikt, waarvan de beoordeling afhankelijk is van alle omstandigheden van de zaak (zie EHRM, *Ierland t. Verenigd Koninkrijk*, 18 januari 1978, § 162). Terzelfder tijd heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op mishandelingen als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, *Fatgan Katani e.a. v. Duitsland*, 31 mei 2001 en EHRM, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 79; EHRM, *Saadi v. Italië*, 28 februari 2008, § 131; EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167; EHRM, *Mamatkulov and Askarov v. Turkije*, 4 februari 2005, § 73; EHRM, *Muslim v. Turkije*, 26 april 2005, § 68).

Gelet op hetgeen uiteengezet onder de beoordeling van de motieven van de bestreden beslissing en de daartegen gerichte grieven in het eerste middel, dient de Raad in navolging van de verwerende partij vast te stellen dat verzoeker niet aantoonbaar dat hij actueel wordt vervolgd of geïsoleerd door zijn autoriteiten of Al Qaida en dat hij het slachtoffer dreigt te worden van een vervolging die zou resulteren in doodstraf of executie dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing die in zijn hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet uitmaakt.

De Raad ontwaart in het administratief dossier evenmin elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Hoewel de situatie in Irak in zijn algemeenheid en in de provincie/stad Bagdad in het bijzonder nog steeds als ernstig en zorgelijk moet worden omschreven, zoals ook blijkt uit de door verzoeker geciteerde internetartikelen van Amnesty International, alsook uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier (Subject Related Briefing (SRB) "Irak" "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak - BAGDAD" van 5 januari 2012 en Antwoorddocument CEDOCA "Chronologie Irak 2012/4 van 19 april 2012") is de Raad van oordeel dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Irak/Bagdad dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad blijkt dat er zware aanslagen worden gepleegd doch dit geen situatie is van "open combat". De veiligheidssituatie is reeds enkele jaren verbeterd en er is een afname van het geweld in de stad. Bagdad lijdt wel onder de aanslagen die in regel worden gericht tegen bepaalde risicogroepen o.a. het leger, politie, ambtenaren, christenen, sjiiitische pelgrims en leden van de Sahwa. Er wordt actueel geen melding gemaakt van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheidstroepen anderzijds. Het geweld in Bagdad is niet aanhoudend en de impact ervan op het leven van de gewone Iraakse burger is eerder beperkt. De Raad is dan ook van oordeel dat de commissaris-generaal op een correcte wijze de toestand heeft beoordeeld en correct tot het besluit komt dat er actueel geen redenen zijn om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Bagdad subsidiaire bescherming toe te kennen.

2.4.1. Het vierde middel luidt als volgt :

"Vierde middel: Gezamenlijke schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht als algemeen rechtsbeginsel en in het bijzonder als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, zoals aan de Commissaris-generaal opgelegd door de wet van 29 juli 1991 "betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen"

Volgens een niet-geschreven grondrecht, dient iedere administratieve rechtshandeling gedragen te worden door motieven die rechtens en feitelijk aanvaardbaar zijn, met andere woorden deugdelijke motieven. De materiële motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur houdt bovendien in dat iedere bestuurshandeling moet ondersteund worden door deugdelijke motieven die, naar aanleiding van

het wettigheidsstoezicht, moeten kunnen worden gecontroleerd. In de woorden van de Raad van State, afdeling administratie, luidt het:

"Overwegende dat de materiële motiveringsplicht vereist dat elke administratieve rechtshandeling op motieven gesteund is waarvan het bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen".

De materiële motiveringsplicht is aldus een technisch-juridisch middel om de (interne) wettigheid van een bestuurshandeling te onderzoeken. De motievencontrole bestaat achtereenvolgens uit het onderzoek naar (i) het bestaan van de motieven, (ii) naar dat van de feitelijke juistheid van de motieven, (iii) naar het nagaan of de motieven juridisch juist zijn en, (iv) naar het al dan niet bestaan van een redelijke verhouding tussen de motieven en de inhoud van de beslissing. Hierbij moet worden opgemerkt dat de motieven, of beweegredenen, van een beslissing de feiten zijn die de auteur van de handeling tot het stellen ervan hebben bewogen. De motieven zijn met andere woorden de gegevens die bestonden vooraleer de administratieve rechtshandeling werd genomen en die deze moeten rechtvaardigen. De motieven zijn feitelijk onjuist wanneer zij ten aanzien van de materiële juistheid van de feiten niet bestaan, of het bestaan van die motieven niet bewezen is.

Ingevolge het door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen uit te oefenen wettigheidsstoezicht kan een administratieve rechtshandeling worden vernietigd omwille van een onvoldoende zorgvuldige voorbereiding van de beslissing, bijvoorbeeld wegens een gebrek aan behoorlijke feitengaring, of nog, omwille van een gebrek aan zorgvuldige afweging van de bij het besluit betrokken belangen.

Verzoeker meent dat de motieven die ten grondslag liggen aan de bestreden beslissing, gelet op de elementen van het administratief dossier, niet deugdelijk zijn, gezien zij feitelijk onjuist zijn en falen naar recht en, dienvolgens, de bestreden beslissing niet kunnen dragen.

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat de bestreden beslissing, zeker gelet op de zorgvuldige afweging van de belangen van verzoeker, niet voldoende zorgvuldig werd voorbereid, zodat de bestreden beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel, als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, schendt.

De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht, als algemeen rechtsbeginsel en in het bijzonder als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, zoals aan de Commissaris-generaal opgelegd door de wet van 29 juli 1991 "betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen" vloeit voort uit de schending van voorgaande middelen.

Besluit: Verzoeker voldoet aan de criteria om als vluchteling te worden erkend, minstens aan de criteria om beroep te kunnen doen op de subsidiaire bescherming."

2.4.2. De Raad stelt vast dat verzoeker zich beperkt tot een theoretische uiteenzetting van de door hem geschonden geachte bepalingen en beginselen, doch niet concreet uiteenzet op welke manier de bestreden beslissing deze met de voeten treedt. Algemene, stereotiepe en vage beschouwingen, zoals de stelling dat "de motieven die ten grondslag liggen aan de bestreden beslissing, gelet op de elementen van het administratief dossier, niet deugdelijk zijn, gezien zij feitelijk onjuist zijn en falen naar recht en, dienvolgens, de bestreden beslissing niet kunnen dragen" en "uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat de bestreden beslissing, zeker gelet op de zorgvuldige afweging van de belangen van verzoeker, niet voldoende zorgvuldig werd voorbereid, zodat de bestreden beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel, als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, schendt" volstaan geenszins om te kunnen spreken over een ontvankelijk middel.

2.4.3. Het vierde middel is niet ontvankelijk.

2.5. De Raad is van oordeel dat verzoeker geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoeker noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet worden weerhouden."

2.3. Dienvolgens kan ook in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en geen reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van dezelfde wet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig januari tweeduizend dertien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS